

လူနေ

သူရေးတဲ့ ဗလာစာအုပ်

(...)

လင်းကို ကျောင်းကအပြန် လမ်းမှာ အလှူခံမဏ္ဍပ်တစ်ခု တွေ့ရသည်။ တစ်ဆက်တည်းပဲ အလှူခံဆိုင်းဘုတ်ကို ဖတ်မိသည်။ ။

‘သဒ္ဓါရှိသ၍ လှူပါ’

မျက်မှောင်ကုပ်မိသည်။ ။ တွေးဆဆလည်း ဖြစ်သွားသည်။ ။

ထို့နောက်...

အိမ်ကို ခပ်သွက်သွက်ပြန်သွားပြီး ခဏအကြာ စာအုပ်အထပ်လိုက်နဲ့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ။

စာအုပ်တွေကို အလှူခံတဲ့ လူတွေရှေ့ချလိုက်ပြီး...

‘အေးဗျာ... ကျွန်တော်လည်း ဒါပဲရှိတယ်’

‘ဟင်’

အလှူခံနေတဲ့ သူမှာ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားပြီး လင်းကိုကို အငေးသားကြည့်နေသည်။ ။

လင်းကိုကတော့ ခပ်တည်တည်ပါပဲ။

အလှူခံက...

‘ဘာတွေလဲဗျ’

‘သဒ္ဓါစာအုပ်တွေလေ... ကျွန်တော့်ရှိတာ အကုန်ပါပဲ။ နာမည်တော့
မကြေညာပါနဲ့ ... အမည်မသိဆို တော်ပါပြီ’

ထိုသူက စာအုပ်ပုံကြီးကိုကြည့်ပြီး...

‘ဘာ... ဘာလုပ်ဖို့ လဲဗျ’

‘သိဘူးလေ... ဒီမှာ ရေးထားတဲ့ အတိုင်း ‘သဒ္ဓါရှိသ၍ လှူပါ’ဆိုလို့
လာလှူတာပါ’

‘အင်’

အလှူခံမှာ ဘယ်လိုပြောရမလဲပင် မသိတော့ပါချေ။

(...)

ဘူမိဗေဒကျောင်းသား အချို့။

ဒါဟာ ဒဿနိကဘာသာရပ် သမိုင်းတွင် လည်း ဒဿနိက လျှို့ဝှက်
လာတဲ့ စကားသံပါ။

ပြောမယ့်သံပြောရတာ ငါတို့ မေဂျာက တကယ့် ကံကောင်း
ပါသည် ။

ဘူမိဗေဒဝိုင်းမှ ထွက်လာတဲ့ စကားသံပါ။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ... ငါတို့ ကျောက်တူးတော့မယ် ဆိုပါစို့’

‘အင်း’

‘အဲဒီမှာ ပဲ ပထမဦးဆုံး ငါတို့ ဝီရိယစိုက်ရပြီ’

‘အေး... ဟုတ်တယ်နော်’

ကျန်ကျောင်းသားများက ထောက်ခံသည် ။ (ကျန်တဲ့ ကျောင်းသားများ ဟု ဆိုလိုပါသည် ။)

နောက်တော့ ကံလေးကောင်းမှ ကျောက်လေးတစ်လုံးတလေ တွေ့တယ်’

‘ဟူး... ငါတို့ ကိုက ဆိုးတာပါကွာ’

အလိုက်သင့်ဖြေသံကြောင့် ပြောနေသူကျောင်းသားမှာ အားတက်သွားသည် ။

‘အဲ... ပိုဆိုးတာက ရလာတဲ့ ဟာကိုမှ အသုံးဝင်လား၊ ဘာကျောက်လဲ၊ အဖိုးတန်လားဆိုတာကို ဉာဏ်နဲ့ စစ်ဆေးရသေးတယ်’

‘အေးနော်... မင်းပြောတော့လည်း ဟုတ်တုတ်တုတ်ပဲ’

စကားဝိုင်းက ဤသို့စုံပြည်နေသည် ။

တစ်ဖက်ဝိုင်းမှ ဒဿနိက ကျောင်းသားတွေမှာ လည်း စကားကောင်းနေကြသည် ။

‘စကားလုံးတစ်လုံးရဲ့ တန်ဖိုးဆိုတာကို ဘယ်လိုပြောမလဲ’

‘အင်း... ပြောချင်ပြောလေ’

ထိုစကားသည် ဒဿနိက ဝိုင်းမှ ထွက်လာခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဘူမိဗေဒ ဝိုင်းမှ ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဒဿနိက ,က ဘူမိဝိုင်းကို ဘုရိုးရှိုးသည်။ ဘာလဲပေါ့။

သို့သော် ဘူမိဝိုင်းက သူ့စကားနှင့်သူပင် လိမ့်ပတ်မလည်ချေ။ ဒဿနိကတို့ သည် လည်း သူတို့ စကားကို ဆက်ကြပြန်သည်။

‘ဟိုတစ်နေ့က ကလေးလေးတစ်ယောက် ပြောတဲ့ စကားကို ငါသိပ် သဘောကျတယ်ကွာ’

ဒဿနိကအဖွဲ့သားများ စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။

‘ဘာများ တုန်း’

‘မနေ့တုန်းကပေါ့... ငါလမ်းဖြတ်ကူးဖို့ ကားအသွားအလာ ရှင်းအောင်စောင့်နေတုန်း ကလေးတစ်ယောက်က ဝေဖာချွန်ရေခဲမုန့်လေး ကိုင်ပြီး ငါ့ဘေးမှာ လာရပ်တယ်။ လမ်းဖြတ်ကူးမလို့ ပေါ့’

‘အင်း’

‘ကားတွေကလည်း တော်တော်နဲ့ မရှင်းဘူးပေါ့ကွာ။ ဒါနဲ့ ငါလည်း ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ ကလေးကို နောက်လိုက်ရော’

‘ဘယ်လိုနောက်လိုက်တာလဲ’

‘ဦးကို ရေခဲမုန့်တစ်ဝက်ကျွေးရင် ကားတွေရပ်သွားအောင် လုပ်ပေးမယ်လို့’

‘အဲဒီတော့ ကလေးက ဘာပြန်ပြောလဲ’

‘ကျောက်ခဲနဲ့ ပြန်ပေါက်တယ်ကွ’

‘ဟင်’

ဒါဟာ ဒဿနိကဝိုင်းက စကားသံမဟုတ်ပါ။ ဘူမိဝိုင်းမှ လျှံထွက်လာတဲ့ စကားသံပါ။

ဒီကောင်တွေ နှစ်ခါရှိပြီဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ ဘူမိဝိုင်းကို ကြည့်ကြပြန်သည်။ ဘူမိဝိုင်းကလည်း သူတို့ စကားနဲ့ သူပါ။

ဒဿနိက ကျောင်းသားတွေကလည်း သိတယ်။ သူတို့ ကို တမင် သက်သက်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး လို့ ။ ဒါပေမဲ့ ကြားကြားနေရတော့ ကသိကအောက် ဖြစ်တယ်။

‘ထားလိုက်ပါကွာ၊ ပြောပါဦး... ကလေးက ဘာပြန်ပြောလဲ’

‘ကလေးက နည်းနည်းတော့ တွေဝေသွားတယ်။ ပြီးတော့မှ ... ဒါတိုဦးက ရေခဲမုန့်အောက်ဝိုင်းကိုစားဆိုပြီး ဝေဖာကြီးပဲရှိတဲ့ အဝိုင်းကို ချိုးပေးတယ်’

‘ဟင်... မင်းပြောတော့ ကလေးက မှတ်သားလောက်အောင် ပြောတာဆို’

‘နေပါဦးကွ... မပြီးသေးဘူး၊ အဲဒီတော့ သူက ဆက်ပြောတယ်။ ကဲ... ရေခဲမုန့်တစ်ဝိုင်းလည်း ရပြီ၊ ကားတွေရပ်အောင်လုပ်ပေးတဲ့ ’

‘အဲ’

‘ငါလည်း တော်တော်ဝှကျသွားတယ်၊ သူ တကယ်မပေးဘူးထင်လို့ ငါကစလိုက်တာ’

‘အဲဒီတော့ မင်း ဘယ်လိုဖြေရှင်းလိုက်လဲ’

‘ရေခဲမုန့်တစ်ဝိုင်းပြန်ပေးပြီး ဦးက နောက်တာပါကွာ၊ ဘာညာနဲ့

ပြောရတာပေါ့’

‘ရလား’

‘မရဘူး ကိုယ့်လူ... ကလေးက ငိုတော့တာပဲ’

‘ဟာ’

ထိုအချိန်တွင် ဘူမိဝိုင်းမှ စကားသံတိတ်သွားပြီး... ဒဿနိက
ကျောင်းသားစကားကို စိတ်ဝင်စားလာကြသည်။ ဒဿနိကဝိုင်းသို့ နား
စွင့်ထားကြ၏။

‘ပြောပါဦး... ဘာဆက်ဖြစ်လဲလို့’

ဘူမိဗေဒ ကျောင်းသားက ဝင်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒဿနိက
ကျောင်းသားကလည်း ဆက်ပြောသည်။

‘အဲဒီတော့ လူတွေက ဝိုင်းအုံလာကြတယ်။ မသိရင်ဘဲ ငါက ကလေး
မုန့်ကို လုစားသလိုလို၊ ဘာလိုလိုနဲ့ ပေါ့’

‘အေးလေ... မင်းကလည်း ဟုတ်တာပဲ’

ဒဿနိက ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ဝင်ပြောသည်။

‘အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကားကြောက ရှင်းသွားတယ်’

‘မင်းပျော်သွားတာပေါ့’

‘ပျော်ရုံတင်ဘယ်ကမလဲ၊ ကလေးကိုတောင် ကဲ... ဦးကားတွေ ရှင်း
ထုတ်လိုက်ပြီလို့ ပြောလိုက်သေးတယ်’

‘မင်းကတော့ကွာ’

‘အဲဒီမှာ ကလေးက ပြန်ပြောတယ်’

‘ဘာပြောလဲ’

‘ဦးလုပ်နိုင်မယ်လို့ ထင်တော့ထင်သားပဲတဲ့ ’

‘ဟင်’

‘ငါ တော်တော်လေး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်။ ကလေးရဲ့ ယုံကြည်မှုကို ထိခိုက်သလို ဖြစ်သွားတာပေါ့ကွာ’

ဘာညာဘာညာနှင့် စကားဆက်ပြောကြသည် ။ ဤသို့ဖြင့် ဘူမိဗေဒဝိုင်းနှင့် ဒဿနိကဝိုင်းတို့ စုပေါင်းကာ စကားဆက်ပြောကြသည် ။ ဘူမိက ကျောက်အကြောင်းပြောလိုက်၊ ဒဿနိကက စကားလုံးတွေ ဘယ်လိုရှိတယ်၊ အတွေးအခေါ်က ဒီလိုကွဟု ဆိုပြီး ဆက်ကြပြန်သည် ။ ခဏကြာသော် ဘူမိကျောင်းသားတစ်ယောက်က...

‘ငါတို့ က ကိုယ်သန်ရာသန်ရာကိုပဲ ပြောနေကြတယ်။ ဘူမိရော ဒဿနိကရော ပေါင်းပြောလို့ ရမယ့် အကြောင်းလေးဘာလေး မရှိဘူးလား’

‘အင်’

အားလုံးကြောင်တိကြောင်တောင် ဖြစ်သွားကြသည် ။ ဟုတ်တယ်လေ... ဘာမှ မဆိုင်တဲ့ အကြောင်းအရာနှစ်ခုကို ဒီလူမို့လို့ အဆိုတင်သွင်းတယ်။

‘ဟာ... မင်းကလည်း ကွာ’

ဘယ်သူမှ သိမယ့်ပုံလည်း မပေါ်ဘူး ဖြစ်နေသည် ။ ဟိုကုတ် ဒီကုတ် နှင့်။ ထိုစဉ်...

‘ဟိုမှာ ’

‘ဘာ... ဘာလဲ’

အားလုံး အလန့်တကြားဖြစ်သွားသည်။

‘လင်းကိုကွ’

‘ဟာ... လန့်လိုက်တာ... ဟူး’

သူတို့ အားလုံး လင်းကိုကို လှမ်းခေါ်သည်။ ။ လင်းကိုကလည်း ပြုံး
ပြုံး ပြုံးပြုံးနှင့် စားပွဲနှစ်ခုဆက်ထားတဲ့ အလယ်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ။

‘ဘာတုန်း’

‘မေးစရာရှိလို့ ပါကွ’

ဒီလိုပဲ လူတချို့က သူတို့ သိချင်တာလေးတွေကို လင်းကိုအား မေး
တတ်ကြသည်။ ။ လင်းကိုကလည်း ကျောင်းမှာ ဗဟု သုတအရှိဆုံးလို့ နာ
မည်ကျော်တာကိုး။

‘အေး... မေး၊ မြန်မြန်မေးနော်၊ ငါ ဟိုကောင်တွေနဲ့ ချိန်းထားသေး
တယ်’

ဟိုကောင်တွေဆိုတာ ဉာဏ်လင်းတို့ ကို ပြောတာပါ။ ။ လင်းကိုသာ
အချိန်မီမရောက်သွားရင် သူက ဒကာခံရမှာ။ ။

‘အေးပါကွ... ဒီလို’

ဆိုပြီး သူတို့ ရဲ့ စကားဝိုင်းအကြောင်းကို ရှင်းပြသည်။ ။

လင်းကိုကလည်း ...

‘ဪ... အင်း’ ‘ဟုတ်တာပေါ့’ဟု စကားတွေ ဝင်ထောက်နေသေး
သည်။ ။ နောက်ဆုံးတော့ ထုံးစံအတိုင်း ‘အဲဒါပါပဲကွာ’ဟူသော စကားသံ
ဖြင့် အဆုံးသတ်သွားသည်။ ။

‘နည်းနည်းတော့ ခက်မယ်’

လင်းကိုရဲ့ အင်တင်တင်အသံကြောင့် သူတို့ အားမလိုအားမရ ဖြစ်သွားသည်။ ။

‘ဟာ... စဉ်းစားပါဦးကွာ’

လင်းကိုက လက်ကိုပွတ်သည်။ ။ ထို့နောက် မုတ်ဆိတ်မရှိတရှိကို ဆွဲကာ အတင်းကာရော စဉ်းစားသလို ပြုပြန်၏။ အားလုံးက လင်းကို ဘာပြောမလဲဟု သာ အာရုံစိုက်နေသည်။ ။

‘တစ်ခါတုန်းက မြောက်အမေရိကတိုက်မှာ အလက်ဇန်းဒရီးယားဆိုတဲ့ မြို့ကြီးတစ်မြို့ရှိတယ်’

‘အေး... ဟုတ်ပြီ၊ ငါပြောသားပဲ ပြောစရာအကြောင်းအရာ ရှိပါတယ်လို့’

အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ။

အခြားဝိုင်းမှ လူအချို့သည် လင်းကို စကားပြောရာဝိုင်းသို့ ပြောင်းလာကာ သူ့စကားကို နားထောင်ရန် အသင့်ပြင်လိုက်သည်။ ။

လင်းကို စကားပြောလျှင် အခြားဝိုင်းမှ သူတချို့ လာနားထောင်လေ့ရှိသည်။ ။ ဤသည် မှာ ကျောင်း၏ မထူးဆန်းသော အရာဖြစ်သည်။ ။

‘အရင်တုန်းကတော့ တဲတွေသာရှိတဲ့ ရွာလေးတစ်ရွာပေါ့’

‘နောက်တော့ မြို့ကြီးဖြစ်သွားလား’

‘အေး’

‘ဟာ... မိုက်လှချည်လား၊ ဘယ်လို ဒဿနတွေနဲ့ မြို့ကြီးဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်တာလဲ’

ဒဿနိကသမားက ဝင်မေးသည် ။ ဘူမိကျောင်းသားကလည်း မခေါ်ပါဘူး။

‘ဘယ်ကလာ... သူတို့ ကျောက်အောင်သွားလို့ နေမှာ ပေါ့’

ရယ်ကြပြန်သည် ။

‘ထူးခြားတာက အဲဒီမြို့ဟာ ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေး လမ်းကြောင်းရဲ့ ဆုံချက်မှာ တည်ရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အရှေ့အလယ်ပိုင်းရဲ့ စီးပွားရေးနဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတွေရဲ့ ဗဟိုဌာနကြီးလို ဖြစ်လာတာပေါ့’

‘ဪ’

အားလုံး ငြိမ်နေကြသည် ။ အခုထိတော့ ဘူမိနဲ့ ရော၊ ဒဿနိကနဲ့ ရော မဆိုင်သလိုဖြစ်နေတာကြောင့် ရှေ့ဆက်ဘာပြောမလဲဆိုပြီး စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ငြိမ်နေခြင်းလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည် ။ လင်းကိုက သူ့စကားကိုဆက်သည် ။

‘ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွာ... အဲဒီမြို့ကိုလာတဲ့ ကုန်သည် တွေက ကုန်စည်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရုံတင် မဟုတ်ဘူး ၊ သူတို့ ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတွေ၊ ယုံကြည်မှုတွေ၊ ဘာသာအယူဝါဒတွေ၊ ဓလေ့ထုံးတမ်းတွေကိုလည်း သယ်လာကြသေးတယ်’

‘ဒါဆို... ဒဿနိကရော ပါလာလိမ့်မယ်ကွ’

ဒဿနိက ကျောင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ စကားကို မည်သူမျှ ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ လင်းကို စကားကိုသာ အာရုံစိုက်နေသည် ။

‘အဲ... အဲဒီမြို့မှာ သူတို့ ကိုယ်သူတို့ ‘နော့စတစ်’လို့ ခေါ်တဲ့ ဘာသာရေးဂိုဏ်းလည်း ရှိသေးတယ်’

‘အဲဒါ ဒဿနိကပဲ၊ နေပါဦး... ‘နော့စတစ်’ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ

‘အရာရာကို သိမြင်သောသူများ လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်’

‘ဟင်’

ဒဿနိကသမားမှာ ဘာမှ ပြန်မမေးတော့ဘဲ သူ့အတွေးနှင့်သူ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ။ သေချာပါသည်။ ။ သူ စဉ်းစားနေတော့မည်။ အရာရာကို သိတယ်၊ မြင်တယ်ဆိုတော့... ဟင်း... ဟင်း ဆိုတာတွေ ဘာတွေ တွေးနေမှာ ပေါ့။

‘သူတို့ က ဘာတွေယုံကြည်ကြလဲ’

ဒဿနိကသမားတစ်ယောက်က မေးပြန်သည်။ ။

‘ရှေးဟောင်းကိုးကွယ်မှုတွေထဲက အဆိုအမိန့်တွေ၊ ဓလေ့ထုံးစံတွေ၊ အဆောင်အယောင်တွေပေါ့။ သူတို့ က အဲဒါတွေကို ယုံကြည်ကြတယ်’

‘ဒါလည်း ထူးခြားတဲ့ ဒဿနိကပဲ’

ဟု တစ်ယောက်ကဆိုသည်။ ။ သူ့စကားကို နောက်တစ်ယောက်က ‘ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူးကွာ’ဟု ပြောပြီး တလေးတနက် ထောက်ခံသည်။ ။

‘သူတို့ မှာ ဘုရားသခင်တော့ ရှိမှာ ပေါ့နော်’

ဘူမိသမားတစ်ယောက် အမေးပါ။

‘ရှိတယ်... အဘရက်ဆာ၊ အင်္ဂလိပ်လိုဆိုရင် Abraxas လို့ ခေါ်တယ်။ တစ်ဦးတည်းသော အမြင့်မြတ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ယူဆထားကြတယ်’

‘သူတို့ အတွေးနဲ့ တော့ ဟုတ်နေတာပဲ’

‘အဲဒီ ဘရက်ဆာလို့ ခေါ်တဲ့ ဘုရားသခင်မှာ ခန္ဓာကိုယ်မရှိဘူး’

‘ဘာ’

ဒဿနိက သမား၏ အာမေဠိတ်ပါ။ အိုက်တင်က အံ့ဩသွားတဲ့ အိုက်တင်ပါ။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်လိုကြောင့်၊ ဘာညာဆိုတာတွေ ပါလာမှာ ကြောက်တာကြောင့် လင်းကိုမှာ သူ့စကားကို ခပ်မြန်မြန် ဆက်ပြောရသည်။ ။

‘လူသားတို့ ရဲ့ လက်အစုံနဲ့ ကြက်မကြီးကောင်ပေါက်ရဲ့ ဦးခေါင်းတို့ သာ ရှိတယ်’

‘ဟင်’

‘ခြေထောက်က မြေနဂါးအသွင်’

‘အင်’

‘လက်တစ်ဖက်က အသိပညာတည်းဆိုတဲ့ ဒိုင်းကြီးကို ကိုင်ထားတယ်။ နောက်တစ်ဖက်က တန်ခိုး ဣဒ္ဓိပါဒ်ဆိုတဲ့ ကြာပွတ်ကြီးကို ကိုင်ထားပြန်တယ်’

‘အင်း’

ဒဿနိကသမားတွေ ငြိမ်ကျသွားသည် ။ စိတ်ဝင်စားစရာလည်းကောင်းလာသည်။ ။

‘အဲ... ထုံးစံအတိုင်း အဲဒီ အဘရက်ဆာရဲ့ ရုပ်ပုံကို အဆောင်လက်ဖွဲ့ အနေနဲ့ ဆောင်ထားကြတယ်။ လက်ဖွဲ့ပုံကိုတော့ ကျောက်တွေနဲ့ လုပ်ရတယ်’

‘ဟာ... ဟုတ်ပြီ’

ဘူမိသမားတစ်ယောက်က အားရဝမ်းသာ ဝင်ပြောသည်။ ။

သူတို့ အပိုင်းရောက် လာပြီကိုး။

‘ဘာ... ကျောက်တွေ သုံးလဲဟင်’

‘အင်း’

လင်းကို တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်သည် ။ ပြီးနောက်...

‘ချာစီဒိုနီအုပ်စုဝင် Chalcedony၊ ကာနယ်လီယံကျောက် Carnelian၊
အဂိတ်ကျောက် Agate၊ ဗလတ်စတုန်း Blood stone၊ ဂျက်စပါကျောက်
Jaspen၊ အောနစ်ကျောက် Onyx’

‘အဲ’

ကျောက်နာမည်တွေ မကြားဖူး၍ လားမသိ၊ ဘူမိသမားများ ၏ စ
ကားသံတောင် မကြားရတော့။

‘သူတို့ မှာ ထူးခြားတဲ့ အဆောင်တစ်ခု ရှိသေးတယ်’

‘ပြောပါဦး’

စိတ်ဝင်စားမှုက မြင့်တက်လာသည် ။ လင်းကိုက ရေနွေးကြမ်းတစ်
ခွက် သောက်သည် ။ ဘူမိသမားတစ်ယောက်၏ ဝမ်းတီးဟု အော်သံ
ကြားရ၏။ လင်းကိုက လွယ်အိတ်ထဲမှာ ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်ထုတ်ကာ
အောက်ပါအင်္ဂလိပ်စာလုံးအား ချရေးလိုက်သည် ။

Abracadabra

‘ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ’

‘Abradake dabra ဆိုတဲ့ ရှေးဟောင်း Chaldean စကားက
ဆင်းသက်လာတာ။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ စကားလုံးဝေါဟာရအလိုက်
ဖျက်ဆီးနိုင်စွမ်းရှိတယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်’

‘အဲဒီစာလုံးကိုရေးရင် ဂါထာမန္တရားလို့ လည်း ပြောလို့ ရတယ်’

‘ဪ’

‘ရေးရင် စာလုံးတစ်လုံးစီကိုမြှုပ်ပြီး နောက်ဆုံး အေတစ်လုံးပဲ ကျန်
တဲ့ အထိရေးရတယ်၊ ဒီလို...’

စာရွက်အလွတ်ပေါ်မှာ တစ်ဖက်ပါအတိုင်း ရေးချလိုက်သည်။ ။

ABRACADABRA

BRACADABRA

RACADABRA

ACADABRA

CADABRA

ADABRA

DABRA

ABRA

BRA

RA

A

‘အို’

‘ဒီအဆောင်က ဘယ်မှာ ဘယ်လိုသုံးရလဲဟင်’

ဒဿနိကသမားတစ်ယောက်က မေးပြန်သည်။ ။

‘အဲဒါတော့ သိပ်မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ (၁၆၆၅)ခုနှစ်လောက်တုန်းက အင်္ဂလိပ်မှာ ပုလိပ်ရောဂါ အကြီးအကျယ် ဖြစ်ပွားတယ်’

‘အင်း’

‘အဲဒီမှာ အာရပ်သမားတော်တွေက အဲဒီအဆောင်ကို အသုံးပြုကြတယ်လို့ တော့ ဖတ်ဖူးတာပဲ’

ဘာမှ မမေးကြတော့။ လင်းကိုက...

‘ကဲ... ကျန်တာတော့ ကိုယ့်ဘာသာကို ဆက်ဆွေးနွေးကြတော့၊ ဘူမိကလည်း အဆောင်လုပ်တဲ့ ကျောက်ကို ဝင်ဆွေးနွေးလို့ ရသလို၊ ဒဿနိကကလည်း ဆွေးနွေးလို့ ရတာ အများကြီးပါ ဟဲ... ဟဲ’

နုတ်ဆက်ပြီး ထပြန်လာခဲ့ရသည်။ ။

ကန်တင်းထဲမှာ တော့ ဘူမိဗေဒနှင့် ဒဿနိကတို့ ၏ အခြေအတင်စကားသံတို့ က ပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။

(...)

လင်းကို ထူးထူးဆန်းဆန်းလေးတွေ စိတ်ဝင်စားတာ လူတိုင်းသိသည်။ ။ တစ်နေ့...

သူတို့ တွေ ကန်တင်းမှာ ထိုင်နေတုန်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ။ တွေ့ရာခုံ ဝင်ဆွဲထိုင်ရင်း...

‘လင်းကို... ငါ့ကို တစ်ခုကူညီပါဦးကွာ’

‘ဘာလဲပြော’

‘ထူးထူးဆန်းဆန်းလေး တစ်ခုလောက်’

လင်းကိုရော ကျန်တဲ့ သူတွေပါ နားရှုပ်သွားသည်။ ။

‘ဘာလဲကွ... နားမရှင်းဘူး... သေချာပြောစမ်းပါဦး’

ထိုသူမှာ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

‘ငါ... ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ရည်းစားစာပေးမလို့ ’

‘အဲဒါနဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်းနဲ့ ဘာဆိုလို့ လဲ’

‘ဒီလိုကွ... ငါကြိုက်နေတဲ့ တရုတ်မလေးကို ကျောင်းသားတော်တော်များများကြိုက်တာ မင်းလည်း အသိပဲလေ’

‘အေးလေ... ငါသိပါတယ်’

‘ဒီတော့... သူ့ကို ပေးတဲ့ စာတွေကလည်း မနည်းဘူး။ အဲဒီစာတွေထဲက ငါပေးတဲ့ စာလေး ထူးထူးခြားခြားဖြစ်ချင်တယ်ကွာ။ ဒါကြောင့် မင်းဆီက အကြံဉာဏ်တောင်းတာပါ။ မင်းက ထူးထူးဆန်းဆန်းလေးတွေ

ကို စိတ်ဝင်စားတယ်မှတ်လား’

‘ဟူး’

လင်းကို လေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ။ ပြီး... ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ။

ဉာဏ်လင်း၊ ဖိုးစေ၊ တိုးကျော်တို့ က ‘ဘယ်လိုလဲ’ဟူသော သဘော မျိုးဖြင့် မျက်စပစ်ပြသည်။ ။

မေးတဲ့ သူငယ်ချင်းကလည်း မျှော်လင့်တကြီးနှင့် စိုက်ကြည့် နေသည်။ ။ ထို့ကြောင့်...

အနည်းငယ်စဉ်းစားရန် အချိန်ယူလိုက်ရသည်။ ။

‘မင်းက သူ့ကို စာပေးမှာ နော်’

‘အင်း... ဟုတ်တယ်’

‘ပြီးတော့... မင်းက ရိုးရိုးတန်းတန်းလည်း မပေးချင်ဘူးဆိုတော့ကာ ... ဟုတ်ပြီ... ဒီလိုလုပ်’

‘ဘယ်... ဘယ်လိုလုပ်ရမှာ လဲ’

‘မင်းရဲ့ ရည်းစားစာကို စာတိုက်ပုံးနဲ့ ထည့်ပြီး လိုက်ပေးကွာ’

‘ဘာ... ဘယ်လို’

သူငယ်ချင်းမှာ လင်းကိုကို မျက်လုံးပြူးကြည့်သည်။ ။ နားမလည်ဘူး ဆိုသည့် သဘော။

‘ဒီလိုလေ... မင်းက ထူးထူးဆန်းဆန်းလေး လုပ်ချင်တယ်ဆိုတော့ ကာ... အခြားသူတွေလို ‘ရော့... အင့်၊ ဘာဖြစ်တယ်၊ ညာဖြစ်တယ်’ဆို ပြီး စာကြီးပဲ မပေးနဲ့ ၊ အိမ်တွေမှာ စာထည့်တဲ့ စာတိုက်ပုံးကြီးနဲ့ ထည့်

ပေးလို့ ပြောတာ’

‘ဟာ... ကြိုက်ပြီဗျာ’

အတိုင်အဖောက် ညီနေကြသည်။ ဉာဏ်လင်းတို့ မှာ သာ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို တအံ့တဩကြည့်နေကြသည်။

‘ပြီးတော့ ကျန်သေးတယ်’

‘ပြော... ပြောပါဦး... လင်းကို’

ထိုသူမှာ အားတက်သရောဖြစ်လာသည်။

‘မင်းပေးတဲ့ စာထဲမှာ စာတစ်လုံးမှ ထည့်မရေးလိုက်ရဘူး’

‘ဟင်... ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ ငါက သူ့ကိုချစ်တဲ့ အကြောင်းလေး ပြောချင်သေးတယ်လေ’

‘မဟုတ်ဘူး လေ... စာအစား ပုံလေးနှစ်ပုံပဲ ဆွဲပေးလိုက်ရမယ်’

‘ဘာပုံတွေလဲ’

‘တစ်ပုံက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပုံ၊ နောက်တစ်ပုံက ကလေးလေးတစ်ယောက်ပုံ’

ဉာဏ်လင်းတို့ ပါ စိတ်ဝင်စားလာသည်။

‘ရှင်းပါဦး၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ’

‘မင်းကောင်မလေးက တရုတ်မလေးမှတ်လား၊ ဒါကြောင့်တရုတ်လို ရည်းစားစကားပြောတာပါ’

ထိုသူမှာ မယုံကြည်သလို ဖြစ်သွားပြီး...

‘တရုတ်လို ချစ်တယ်ကို ‘ဝေါအိုက်နီ’လို့ ပြောတာလေ’

‘အဲဒါက အခုခေတ်ဟာလေ၊ ငါပြောတဲ့ ပုံနှစ်ပုံက ရှေးဟောင်း တရုတ်စာကွ’

‘ဟင်’

ထိုလူမှာ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားပြန်သည် ။ လင်းကိုက သူ့စကားကို ဆက်ရှင်းသည် ။

‘ရှေးခေတ်တုန်းက တရုတ်စာမှာ ‘နေ’ဆိုတာကို ဖော်ပြချင်ရင် စက်ဝိုင်းအလယ်မှာ အစက်ကလေးချပြီး ‘နေ’ပုံကို ရေးပြရတယ်။ ‘လူ’လို့ ဖော်ပြချင်ရင် လူပုံကလေး ဆွဲပြတယ်၊ အကယ်၍ ‘အရှေ့အရပ်’ ကိုပြောချင်တယ် ဆိုရင်တော့ သစ်ပင်နောက်က နေထွက်တဲ့ ပုံကို ရေးရတာပေါ့။ ‘လိုက်သည်’ ဆိုတဲ့ အမူအရာဆိုရင်လည်း လူတစ်ယောက် နောက်ကို အခြားတစ်ယောက်က လိုက်နေတဲ့ ပုံ ဆွဲပြရတယ်။ အခု ‘ချစ်တယ်’ဆိုတဲ့ စိတ်ခံစားမှုကို ဖော်ပြချင်ရင်လည်း မိန်းမရုပ်နဲ့ ကလေးရုပ် ဆွဲပြကြတယ်’

‘ဪ... ဒီလိုလား’

‘နောက်ပိုင်းမှာ လူမှုကိစ္စတစ်ခုစီအတွက် ရုပ်ပုံတစ်ခုစီဆွဲပြရင်းက နေ ကာလကြာတော့ ရုပ်ပုံအသွင်ပျက်သွားပြီး ဒီနေ့သုံးနေတဲ့ တရုတ်စာတွေ ဖြစ်လာကြတာ’

‘ဟာ... မိတယ်ဗျာ၊ ဒါဆို ကျွန်တော့်စာက ထူးထူးခြားခြားလေး ဖြစ်သွားပြီပေါ့’

‘အေးပေါ့... ကျန်တဲ့ အပိုင်းကတော့ မင်းဘာသာမင်း ဆက်ကပေတော့’

ထိုသူမှာ ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည် ။

ဖိုးစေက ထိုသူ့ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး...

‘အင်း... ပါးတွေတော့ ဖူးရောင်ကုန်တော့မှာ ပဲ’

တိုးတိုးလေး ညည်းသည်။ ။

သို့သော်...

နောက်သုံးပတ်အကြာမှာ သူ့ကို တရုတ်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့လိုက်ရသည်။ ။ သူက လင်းကိုကို ‘ဝမ်းတောဘယ်လ်’လာ လုပ်သွားသေးသည်။ ။

(...)

ကျောင်းက ကောင်မလေးတော်တော်များများက လင်းကိုကို ကြိတ်ခိုက်ကြသည်။ ။ ခေတ်စကားအရတော့ ‘ကြွေ’တယ်ပေါ့။ ။

ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ ရည်းစားဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ တောင် မရှိသေးဘူး။ ။

သူငယ်ချင်းတွေက လင်းကိုကို မေးဖူးတယ်။ ။

‘မင်း ဘာဖြစ်လို့ အခုထိ ရည်းစားမထားသေးတာလဲ’

‘ဟ... မထားချင်သေးလို့ ပေါ့’

‘အဲဒါ မင်းလိမ်တာ၊ မင်းဖြေတဲ့ ပုံစံကလည်း မတိကျဘူး’

‘ဘာလိမ်လို့ လဲ၊ ဘာမတိကျလို့ လဲ’

‘ဟဲ... ဟဲ... တိဘူးလေ၊ မင်းများ လန့်သွားမလားလို့ ‘ကော’ကြည့်တာ’

‘မင်းတို့ ‘ဟိုဟာ’ကြားဖူးလား’

‘ဘယ်ဟာလဲ’

‘ဟိုဟာ’လေကွာ။

‘အေး... ဘယ်ဟာလဲလို့ ဆိုနေ’

‘အဲဒီ ‘ဟိုဟာ’ကိုပဲပြောတာ၊ ငါတို့ တွေ စကားပြောတဲ့ အခါ ကျရင် သေသေချာချာမှတ်မိတဲ့ စကားလုံးတို့၊ အကြောင်းအရာတို့ ဆိုရင် ‘ဟိုဟာကွ’ ‘ဘာညာ’ဆိုပြီး သုံးတယ်မှတ်လား’

‘အေးလေ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ’

‘အခု... ငါလည်း အချစ်ကိုမေ့နေလို့ ‘ဟိုဟာ’လို့ ပြောတာပါ’

‘ဆိုလိုတာက...’

‘မစဉ်းစားချင်သေးဘူးလို့ ပြောတာ’

ဒီလိုနဲ့ ကျောင်းပြီးသွားတဲ့ တစ်နေ့မှာ

(၁)

လင်းကို တင်းနေသည် ။ တင်းနေသည် ဆို၍ တစ်ချိုးမထင်ပါနှင့်။ ဒေါသထွက်နေသည် ကို ဆိုလိုပါသည် ။

လက်ကလည်း အတော်ကြီး ညောင်းနေပြီ။ ယခုထိ မပြောင်မစင်သေး။ တကယ်တော့ လင်းကို ဒယ်အိုးဆေးနေတာပါ။ မနေ့က သူ့အမေ ဖုန်းပြောရင်း ဟင်းချက်ထားတာ မေ့သွား၍ တူးခြစ်ကပ်ကုန်သည် ။

ယနေ့မနက် သူ့ကိုဆေးခိုင်းထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။

အဖေရယ်၊ အမေရယ်၊ သူရယ် သုံးယောက်သာရှိတဲ့ မိသားစုမှာ အိမ်ဖော်မထားချေ။

အမေတစ်ယောက်တည်းသာ ချက်ပြုတ်သည် ။ အားတဲ့ သူများကသာ အမေ့ကို ဝိုင်းကူကြသည် ။

အမှန်တော့ အမေနှင့် အဖေတို့ သည် အားလပ်သူများ မဟုတ်၊ မနက် အ လုပ်သွား၊ ညနေမှ ပြန်ရောက်ကြသူများ ဖြစ်သည် ။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းပြီးစ သူတစ်ယောက်သာ အားလပ်နေသည် ။ ဒယ်အိုးမှာ ကပ်နေသော ချိုး(ဂျိုး)တွေကို ခပ်နာနာလေး ဖိတိုက်လိုက်သည် ။ မပြောင်သေး။

လင်းကို သက်ပြင်းချကာ...

‘ဘယ်လိုလဲကွာ ချိုး(ဂျိုး)ကပ်လို့ သာ တော်တော့တယ်။ လင်းဋူ
(လင်းတ)များ ကပ်မိရင် မလွယ်ဘူး’

ထိုစဉ်... အိမ်ရှေ့မှ ဖုန်းသံကြားလိုက်ရသည် ။

လက်ကို ရေနဲ့ ပက်ခနဲ ပက်ခနဲ ဆေးကာ အိမ်ရှေ့ကို ပြေးထွက်လို
က်သည် ။

‘ဟယ်လို’

အသံထွက်မလာ...။ လင်းကို ဒေါသထွက်သွားပြီး...

‘ဟယ်လို’

အသံထွက်မလာ...။

‘ဟယ်လို’

ထိုအခါမှ အသံထွက်လာသည် ။

‘ဒေါသကြီးလှချည်လား... ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ အသံဖြစ်သည် ။

‘ဘယ်သူလဲ’

ကောင်မလေးက လင်းကို အမေးကိုမဖြေဘဲ သူ့မေးခွန်းကိုပဲ ထပ်
မေးသည် ။

‘ဘာဖြစ်နေတာလဲ... ဒီလောက် ဒေါသကြီးနေတာ’

‘ဒယ်အိုးတိုက်နေလို့ ဗျ’

‘ဟယ်... ဒယ်အိုးတိုက်ရတာနဲ့ ဒီလောက်ဒေါသကြီးရလား’

‘ဟ... ဒယ်အိုးမှာ ချိုး(ဂျိုး)တွေကပ်နေတာ တူးခြစ်နေတာပဲ’

‘အဲဒါ... တော်တော်နဲ့ ခြစ်မရလို့ ဒေါသထွက်နေတယ် ဆိုပါတော့’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဒါများ ရှင်... လွယ်လွယ်လေး’

‘ဘာလွယ်တာလဲဗျ’

‘အဲဒီအိုးထဲကို ရေအစိတ်သားနဲ့ အဝတ်လျှော်ဆော်ဒါမှုန့် ဇွန်းတစ်
ဇွန်းလောက်ထည့်၊ ပြီးတော့ ရေဆူအောင် မီးဖိုပေါ်မှာ တစ်မိနစ်
လောက်တည်ထားလိုက်၊ ဆူရင် အားလုံးအဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်’

‘ခင်ဗျားဟာက ဟုတ်ပါ့မလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကဲ... အခုသွားလုပ်လိုက်၊ ခဏနေမှ ရှင့်ဆီဖုန်းပြ
န်ဆက်လိုက်မယ်၊ ဒါပဲနော်’

‘ဟေ့... ဟေ့... နေဦး’

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားသည် ။ သူ့မှာ သာ ဖုန်းခွက်ကို ကြောင်ကြည့်
ပြီး ကျန်ခဲ့သည် ။

ဘယ်က ကောင်မလေးပါလဲ...။ သူ့အသိထဲက မဟုတ်တာတော့
သေချာသည် ။

ဆက်မတွေးတော့ဘဲ ဖုန်းချလိုက်၏။

မီးဖိုချောင်ထဲ ပြန်ဝင်ကာ ဖုန်းထဲက ကောင်မလေးပြောတဲ့ အတိုင်း
လုပ်လိုက်၏။ ခဏကြာတော့ အားလုံးအိုကေသွားသည် ။ တယ်လွယ်ပါ
လား။ ဘယ်သူမှန်းမသိတဲ့ ကောင်မလေးကို ကျေးဇူးတင်မိသည် ။

ဤကောင်မလေး ဘယ်သူပါလဲ။

ထိုကောင်မလေး ဘယ်ကပါလဲ။

တွေးလေ မသိလေဖြစ်သောကြောင့် ဆက်မတွေးတော့ဘဲ ဖုန်းဘေး
က ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်လိုက်သည် ။

ထိုစဉ်မှာ ပဲ ဖုန်းမြည်လာသည် ။

ဆတ်ခနဲ ဖုန်းကောက်ကိုင်လိုက်သည် ။

‘ကျေးဇူးပဲဗျာ.. ခင်ဗျားပေးတဲ့ နည်းက သိပ်ကောင်းတာပဲ’

‘ဟဲ့... ဘာနည်းလဲ၊ ငါ့ကိုများ ခင်ဗျားလေး ဘာလေးနဲ့ ။ နင် ငရဲကြီး
လိမ့်မယ်’

‘ဟာ... အမေ၊ အမေ့ကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ သားသူငယ်ချင်းဆက်
တာ အောက်မေ့လို့ ၊ အမေ ဘာပြောမလို့ လဲ’

‘ဪ... အမေ့အခန်းထဲက မှန်တင်ခုံပေါ်မှာ အမေ့လက်စွပ်ကျန်ခဲ့
လို့ ၊ အဲဒါ... သား သိမ်းထားလိုက်စမ်းပါ’

‘ဟာ... အမေကဲ၊ ဒီအတိုင်းထားလည်း ဖြစ်ရဲ့ သားနဲ့ ’

‘သတိဆိုတာ ပိုတယ်မရှိပါဘူး သားရယ်၊ သိမ်းထားလိုက်စမ်းပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့... ဒါဆိုလည်း သိမ်းထားလိုက်ပါမယ်၊ ဒါပဲလား အမေ’

‘အေး... အေး... ဒါပဲ၊ အိမ်မှာ လည်း သန့်သန့်ရှင်းရှင်းလုပ်ထားဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဖုန်းချပြီး သူ့အမေအိပ်ခန်းထဲဝင်ကာ လက်စွပ်ဝင်ရှာသည် ။

လက်စွပ်က မှန်တင်ခုံပေါ်တွင် အခန့်သားထိုင်နေ၏။ လက်စွပ်ကို
အံ့ဆွဲထဲသေချာထည့်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခါနီးတွင် -

ဖုန်းသံကြားရပြန်သည်။ ။ အခန်းထဲမှ ဒရောသောပါး ပြေးထွက်ကာ-
‘ဟယ်လို’

‘အဆင်ပြေရဲ့ လား’

‘ဪ... ခင်ဗျားလို့ တော့ ထင်တော့ထင်သားပဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ်... စောစောက ကျွန်မပါပဲ၊ ဒါနဲ့ ရှင် အဆင်ပြေရဲ့ လား’

‘ပြေပါတယ်... ပြေပါတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ နေပါဦး... ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ၊ အသံလည်း တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး’

‘ရှင်... ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဝတ္ထုတွေထဲက ဖုန်းဇာတ်လမ်းတွေ သိတယ်မှတ်လား’

‘အင်း... သိပါတယ်၊ ဒါဆို... ခင်ဗျားက ဖုန်းသရဲလာလုပ်တာပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်လို့ လည်း ဆိုလို့ ရတယ်၊ မဟုတ်ဘူး လို့ လည်း ဆိုလို့ ရတယ်’

‘ဘယ်လိုကြီးလဲဗျ’

သူ နည်းနည်းတော့ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားသည်။ ။

‘ဒီလိုလေ... မဟုတ်ဘူး ဆိုတာက ကျွန်မက ရှင်ဆီကို ဖုန်းသရဲတွေ လို အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး ဆက်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ အကြောင်းရှိလို့ ဆက်တာ’

‘ဪ... ကိစ္စလေးနဲ့ ပေါ့၊ ပြောပါဦး... ဘာကိစ္စ’

‘ရှင် ကျွန်မကို တွေ့များ တွေ့ချင်မလားလို့ ပါ’

‘ကျုပ်က...’

‘အင်းလေ’

‘ဘာကိစ္စ တွေ့ရမှာ လဲ’

သူ တွေဝေသွားသည်။ သူမက မချိုမချင် ဆက်ပြောပြန်သည်။

‘ဪ... တွေ့များ တွေ့ချင်မလားလို့ ပါ’

သူမ အသံက မသင်္ကာစရာကောင်းနေသည်။ သူ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

‘ပြောပါဦး... ဘာကိစ္စ ကျုပ်က တွေ့ချင်တာတုန်း’

‘စဉ်းစားကြည့်ပါဦး’

သူလည်း ယောင်နနနဲ့ စဉ်းစားမိသည်။ ဘာကြောင့် သူက အဲဒီ ကောင်မလေးကို တွေ့ချင်တာတုန်း။ စဉ်းစားလေ မရလေဖြစ်တာ ကြောင့်...

‘စဉ်းစားလို့ မရဘူးဖြစ်နေတယ်’

‘ကျွန်မပြောပြနိုင်တာကတော့ ရှင်သာ ကျွန်မကို တွေ့မယ်ဆိုရင် ရှင့် အတွက် အရေးကြီးတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခု ကျွန်မဆီမှာ ရှိတယ်’

‘ဟင်’

လင်းကို အံ့သြသွားသည်။ သူ့မှာ အရေးကြီးအကြောင်းအရာ တစ်ခု မရှိဘူးဟု ထင်သည်။ သူ့ကို လာနောက်နေတာလား။ ဒါကြောင့် မယုံကြည်စွာဖြင့်-

‘ခင်ဗျားဟာက ဟုတ်ရောဟုတ်လို့ လား’

‘အခုကစပြီး ရှင်မယ့်ဘူးဆိုရင် ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ဖုန်းဆက်ပြောဖို့ မဖြစ် နိုင်တော့ဘူး’

‘အင်’

သူ နည်းနည်းတော့ စိတ်ဝင်စားစပြုလာသည် ။ ထို့ပြင် သူမ အသံ လေးသည် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေပြန်သည် ။

‘ကဲ... ဘယ်လိုလဲ’

‘ဘာကို ပြောတာလဲ’

‘ဪ... ရှင်ယုံရဲ့ လားလို့ ’

‘အင်း... ဟုတ်ပြီလေ၊ ခင်ဗျားလေးကို တွေ့မယ်၊ ပြော ဘယ်မှာ တွေ့ရမလဲ’

‘ဘာလဲ... ရှင်က ဒေါသထွက်သွားတာလား’

‘ကျုပ်က’

‘အင်းလေ’

‘ဘာကိစ္စဒေါသထွက်ရမှာ လဲ’

‘သိဘူးလေ... လေသံက နည်းနည်းမာနေသလားလို့ ’

‘မမာပါဘူးဗျ’

‘ဒါဆို နေမကောင်းတဲ့ သဘောပေါ့’

‘ရော်... ပျော့နေတာဗျို့၊ ပျော့နေတာ’

သူ့စကားကြောင့် တစ်ဖက်မှ ရယ်လေသည် ။ သူမနဲ့ စကားပြောရ တာ ပျော်သလိုရှိလာသည် ။ ထို့ကြောင့် ခုံပေါ်တွင် သက်တောင့်သက်

သာ အနေအထားဖြင့် ထိုင်လိုက်သည် ။ ထို့နောက်...

‘ပြော... ဘယ်မှာ လာတွေ့ရမလဲ’

‘ဟင်း... ဟင်း... ကိစ္စက အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စဆိုတော့ ရှင့်ကို ကျွန်မက ဒီအတိုင်း ဘယ်လက်ခံတွေ့မလဲ’

‘ဒီတော့...’

‘ရှင့်ရဲ့ ဉာဏ်နဲ့ ဗဟု သုတလေးတွေကို စစ်ဆေးပြီးမှ လက်ခံမှာ ပေါ့’

‘ဪ... ခင်ဗျားက စမ်းဦးမှာ ပေါ့’

‘ဘာရှင့်’

‘ဪ... ခင်ဗျားကလဲ တစ်မျိုးတွေးနေပြန်ပြီ၊ ကျုပ်က ရိုးရိုးစမ်းတာကို ပြောတာပါ’

‘ဘယ်သူကရော ဘယ်လိုစမ်းနေလို့လဲ’

‘တိဘူးလေ... အဟီး’

‘ဟွန်း’

တစ်ဖက်မှ မျက်စောင်းထိုးလိုက်မည် ထင်ပါသည် ။ ဘယ်လိုပုံစံမှန်း မသိပေမယ့် အတွေးထဲမှာ တော့ မျက်စောင်းလှလှလေးဖြစ်အောင် တွေးပစ်လိုက်သည် ။

‘ကဲပါ... ရှင် ကျွန်မကို တွေ့ချင်သလား’

‘အဟဲ... မိန်းကလေးက ဒီလောက်တောင် ပြောနေမှ တော့ အဟီး... တွေ့ရမှာ ပေါ့’

‘အံ့မယ်... ကျွန်မကပဲ နံနံတက်တွေ့ချင်နေတာ ကျနေတာပဲ’

‘နို့... အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး လား’

‘ဟုတ်ဘူး’

ကောင်မလေး စိတ်ဆိုးသွားပုံရသည်။ သူပဲ တွေ့ချင်တယ်ပြော ပြီး
တော့... ဟွန်း။

‘ကဲပါ... ကျွန်တော်က စတာပါ၊ ပြော... ဘယ်လိုလာတွေ့ရမလဲ’

‘မတွေ့နဲ့ တော့’

‘ဟောဗျာ... ခင်ဗျားက စိတ်ဆိုးတာလား’

‘ဟုတ်တယ်’

ဘာရယ်မှန်းမသိ... လင်းကို ပျော်လာသည်။

‘ဒါဆိုလည်း ချောရတာပေါ့’

‘မချောနဲ့ ... စိတ်ဆိုးမပြေဘူး’

စိတ်ဆိုးသံလေးကိုက ချစ်စရာကောင်းနေသည် (ဟု ထင်မိသည်။)
တကယ်လည်း သူ့စိတ်ထဲမှာ အဲဒီကောင်မလေးကို ချောလည်း ချောချင်၊
စလည်း စချင်ဖြစ်လာသည်။

‘ဟာဗျာ... ခင်ဗျားကလည်း စိတ်ဆိုးပြေလိုက်ပါဗျာ’

သူက ကလေးဆိုးကြီးတစ်ယောက်လို ပြုမူလိုက်သည်။

‘ရှင် ဒီလောက်တောင်ပြောမှ တော့... ကျွန်မဘက်က စိတ်ဆိုးပြေရ
မှာ ပေါ့’

‘ဒါပေါ့’

‘ဒါပေမဲ့’

‘ဟ... ဘာတုန်း’

‘ကျွန်မ ဖုန်းဆက်တဲ့ အချိန်ကစပြီး အခုအချိန်အထိ အဖြစ်အပျက်
ကို ချက်ချင်းလက်ငင်း ကဗျာစပ်ပြမှ စိတ်ဆိုးပြေမယ်’

‘အင်’

‘ဘာလဲ... ဒီလောက်တောင် မရဘူးလား’

ကောင်မလေး သူ့ကိုညစ်နေပြီ။ သူ အသည်းအသန် စဉ်းစားလိုက်ရ
သည် ။

‘ကာရန်နဲ့ လား’

‘ကြိုက်သလိုစပ်’

‘အကုန်ပါရမှာ လား’

‘အင်း’

သူ ခေါင်းစားရသည် ။ သိပ်မကြာပါဘူး။ ဆိုလို့ ကောင်းအောင် စ
ကားလုံးတွေ စီစဉ်လိုက်ရသည် ။

‘ကဲ... နားထောင်’

‘အသင့်ပဲ’

လင်းကိုက အသံနေအသံထားနှင့် တစ်ဖက်ပါကဗျာအား ရွတ်
ပြသည် ။

မ ‘ကလင်’ခင်

ဂျိုးတူး

မေးမထူးတဲ့

နှမငယ်။

အပြင်မှာ တွေ့ချင်ပေါ့

ရှင်သာ မတွေ့ရင်တော့

သေလိုက်မယ့် မယ့်ဖြစ်အင်

ပြောလေတော့ စိတ်ဆိုး

ထိပ်မထိုးခင် ပြန်ချော့ရတယ်

သူ မုန်းမှာ လည်း စိုး

‘ဟင်း... ရှင်နော်၊ ပြောလေ ဆိုးလေပါလား’

‘ဟဲ... ဟဲ’

‘ထားပါတော့... ကျွန်မလည်း စိတ်ဆိုးပြေလိုက်ပါ့မယ်၊ ဒါနဲ့ ပြော
တာတောင် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ မသိဘူး’

‘အပြင်မှာ တွေ့တဲ့ ကိစ္စလေ’

‘ဪ... ရှင် ကျွန်မကို တကယ်ပဲတွေ့ချင်စိတ်ကော ရှိရဲ့ လား’

‘အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စဆိုတော့ တွေ့ရမှာ ပေါ့’

အခုအချိန်တွင် ကိစ္စမရှိလည်း သူမကို တွေ့ချင်နေပါသည် ။ ဒါပေမဲ့
... ပါးစပ်ကတော့ မပြောဖြစ်လိုက်ပါ။ သူမက ဆက်ပြောသည် ။

‘ကျွန်မက ရှင်ကို ပညာစမ်းပြီးမှ တွေ့ရမှာ ဆိုတော့...’

‘ရပါတယ်... ခင်ဗျား ကြိုက်သလိုပေါ့’

‘ရှင် ကျွန်မကို တွေ့ချင်ရင်... ကျွန်မ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ဆီက စုံ
စမ်းပြီးမှ တွေ့လို့ ရမယ်’

‘ဘယ်လို’

လင်းကို နားမရှင်းဖြစ်သွားသည် ။ တဆက်တည်း စိတ်လည်း ဝင်စားသွားသည် ။

‘ကျွန်မဆီမှာ ရှိနေတဲ့ အကြောင်းအရာက ရှင့်အတွက် အရေးကြီးတဲ့ အတွက် လွယ်လွယ်နဲ့ တော့ ကျွန်မက ဘယ်တွေ့ခွင့်ပေးမလဲ’

‘ဟုတ်ပြီ... ဘယ်လိုမျိုးမှ တွေ့ခွင့်ပေးမှာ လဲ’

‘ကျွန်မ မှာ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ရှိတယ်၊ ကျွန်မပါဆို လေးယောက်ပေါ့’

‘အင်း’

‘ပြောရတာလွယ်အောင် 1,2,3,4 လို့ ထားကြည့်မယ်’

‘အိုကေ’

‘ကျွန်မအကြောင်းကို သိရ၊ တွေ့ရဖို့ အတွက် သူတို့ သုံးယောက်ဆီမှာ အရင်စုံစမ်းရမယ်’

‘1,2,3 ဆီမှာ ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲ... ဒါပေမဲ့ 2 ရဲ့ အကြောင်းကို 1 ဆီမှာ စုံစမ်းရမယ်၊ 3 အကြောင်းကို 2 ဆီမှာ စုံစမ်းရမယ်၊ 4ဖြစ်တဲ့ ကျွန်မအကြောင်းကို တော့ 3 ဆီကတစ်ဆင့် စုံစမ်းရမယ်’

‘မလွယ်တော့ မလွယ်ဘူးဗျ၊ ဒါပေမဲ့ လင်းကိုပဲ... ဟဲ... ဟဲ ဖြစ်ပါတယ်’

‘ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးမနေနဲ့ ဦးနော်’

‘မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ ကဲ... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ အဲဒီကောင်မလေးတွေနဲ့

ဘယ်လိုတွေ့ရမလဲဆိုတာကို ပြောဦးလေ’

‘အင်းပါ... ရှင်က သိပ်လောတာပဲ’

‘သိချင်တာကိုး’

‘ပထမဆုံးအနေနဲ့ ... ရှင် ကျွန်မသူငယ်ချင်း 1 ကို လိုက်ရှာရမယ်’

‘ဟုတ်ပါပြီ.... ကျွန်တော်က ဘယ်လိုရှာရမှာ တုန်း’

‘သူရှိနိုင်တဲ့ နေ့နဲ့ နေရာကို ပြောပြမယ်၊ ပြီးတော့... သူကြိုက်တတ်
တဲ့ ဟာ၊ စိတ်ဝင်စားတဲ့ ဟာကို ပြောပြမယ်’

‘ဒါပဲလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဟင်း... ခင်ဗျားကလည်း ဒါဆို ဘယ်လွယ်မလဲ’

‘ရှာကြည့်ပါဦးရှင်’

‘ကဲ... ကဲ... ထားပါတော့၊ အကယ်၍ များ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားသူငယ်ချင်း 1 ကို ရှာမတွေ့ခဲ့ဘူးဆိုပါတော့’

‘2 နဲ့ အတူ နောက်ပိုင်း 3,4 ကိုလည်း ရှင်ရှာလို့ မရတော့ဘူးပေါ့’

‘ဪ... ဒီလိုလား’

အတွေးဆန်းနှင့် စီစဉ်ထားသော စိတ်ကူးဖြစ်သည်။ ။

‘ဒါပေမဲ့... ရှင်ရဲ့ ဗဟု သုတနဲ့ ဉာဏ်ရည်က ရှင်ကို ကူညီသွားမှာ ပါ’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ... ခင်ဗျားဘက်က အသာကြီးပါပဲ’

‘ရှင် စိတ်လျော့လိုက်ပြီလား’

‘ဘာကိုလဲ’

‘ကျွန်မကိုတွေ့ဖို့ လေ’

‘ဘာဖြစ်လို့ စိတ်လျှော့ရမှာ လဲ၊ ခင်ဗျားကို တွေ့အောင်ရှာရင် ဘာကြောင့် ခင်ဗျားကို တွေ့ရတယ်ဆိုတဲ့ အဖြေပေါ်မှာ မှတ်လား’

‘ဒါပေါ့’

‘စိမ် လိုက်လေ... ဒီနေ့ကစပြီး နံပါတ်လေးဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျားကို ရှာမယ်’

‘ဟင်း... ဟင်း’

‘ဘာရယ်တာလဲ... ခင်ဗျားနောက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်’

‘ရော်... ခက်ပြီ၊ နောက်တယ်ဆိုတာ မကြည်လင်လို့ ဖြစ်ရတာပါ။ ကျွန်မက ရှင့်အပေါ် ကြည်ကြည်လင်လင် ရှိပြီးသားမို့ နောက်စရာမရှိပါဘူး’

‘ကောင်းပြီလေ... တစ်ချက်လောက် မေးချင်သေးတယ်’

‘မေးပါ’

‘ကျုပ်က ခင်ဗျားပြောတဲ့ ရက်မှ ရှာရမှာ လား... ဒါမှ မဟုတ်’

‘ကျွန်မက ရှင့်ကို နေ့ရက်ရယ်၊ ရှာရမယ့်အချိန်ရယ် ပေးမယ်၊ ပြီးတော့... အဲဒီအချိန်အတွင်းမှာ လည်း ရှင်ရှာလို့ ရနိုင်အောင်ကူညီပေးမှာ ပါ’

‘ဘယ်လိုကူညီမှာ လဲ’

‘ဒါကတော့ စောင့်ကြည့်ပေါ့ရှင်’

‘ထားပါ... အဲဒီအချိန်အတွင်းမှာ မှ ရှာလို့ မတွေ့ရင် ကျွန်တော် ရှုံးပြီ ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်’

‘နောက်ဆုံးတစ်ချက် မေးချင်သေးတယ်’

‘မေးလေ’

‘ခင်ဗျား... ကျွန်တော့်...’

ကျွန်တော့်ကိုရော အပြင်မှာ တွေ့ဖူးလားဟု မေးမလို့ ပါ။ ဒါပေမဲ့ မမေးလိုက်တော့ပါဘူး။ သူ့ကိုတွေ့ရင် သိမှာ ပဲလေ။

‘ကောင်းပါပြီ... ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုရှာပြီး လာတွေ့ပါမယ်’

‘ကြိုက်ပြီလေ... ဒါဆို ကျွန်မသူငယ်ချင်း နံပါတ် 1 အကြောင်းပြော ပြမယ်’

‘ပြောပြပါ... နားထောင်နေပါတယ်’

သူ တကယ်ပဲ စိတ်ဝင်စားနေသည် ။ ဒီပြိုင်ပွဲ (ပြိုင်ပွဲဟု ဆိုရပါမည်) သည် အသည်းတအေးအေးနှင့် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု လည်း လင်းကို ခန့်မှန်း မိသည် ။

‘အချိန်က လာမယ့်တနင်္ဂနွေနေ့၊ ရှာရမယ့်အချိန်က နံနက် (၁၀)နာရီ ကနေ (၁၂:၃၀)နာရီအတွင်း ရှာရမယ်’

‘ဟင်... အချိန်ကလည်း နည်းနည်းလေး’

‘ဘာလဲ... အဲဒါတောင် ကျွန်မက နာရီဝက်တိုးပေးထားတာ’

‘ထားပါလေ... ဆက်ပြောပါဦး၊ နေရာက ဘယ်မှာ လဲ’

‘Junction 8 က J-donus ကစရာရမှာ ပါ’

‘Junction 8 အခြားနေရာတွေမှာ လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ ပေါ့’

‘အဲဒါကတော့ ရှင် ဆုံးဖြတ်ရမှာ လေ’

‘အင်း’

‘ပြီးတော့... ကျွန်မသူငယ်ချင်းနံပါတ် 1က နတ်တွေကို ယုံတယ်ရှင့်’

‘အတွင်း ၃၇ မင်း၊ အပြင် ၃၇ မင်း နတ်တွေကို ပြောလား’

‘နတ်တွေအားလုံးကို ပြောတာပါ’

‘ကောင်းပြီလေ... သူကရော ကျွန်တော့်ကို သိလား’

‘မမြင်တော့ မမြင်ဖူးဘူးရှင်၊ နောက်ဆုံး သူဟာ နံပါတ် 1 မှန်း ရှင်သိသွားလို့ မိတ်ဆက်ရင်တော့ ရှင့်နာမည် သူသိပါတယ်’

‘အေးလေ... ခင်ဗျားက အကွက်ကျကျ စီစဉ်ထားတာဆိုတော့ ကျွန်တော်ကလည်း လိုက်ရှာရတာပေါ့’

‘ဒါဆိုရင် နံပါတ် 1 ကို ရှင်ရှာတွေ့တွေ့ မတွေ့တွေ့ ရှင့်ဆီ ကျွန်မ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ့မယ်’

‘တွေ့မှာ ပါဗျ’

‘ကြည့်သေးတာပေါ့’

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားသည် ။ သူ အူကြောင်ကြောင်နှင့် ဖုန်းကို ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သည် ။ နည်းနည်းတော့ လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဆန်လှသည် ။ သို့သော် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စက သူ့ဆီမှာ ရှိနေတာဆိုတော့ မရှာလို့ မဖြစ်တာ။

(၂)

‘မင်း... ငါတို့ ကို စိတ်ကူးယဉ်ပြီး လာပြောနေတာလား၊ ဒါမှ မဟုတ်
လာနောက်နေတာလား’

ဉာဏ်လင်းက လက်ဖက်ရည်ခွက်ချကာ လင်းကို ကြည့်ပြီး မေးခွ
န်းထုတ်၏။

လင်းကိုကလည်း ဉာဏ်လင်းကို ပြန်ကြည့်ကာ...

‘အဲဒီကောင်မလေးစကားနဲ့ ပြောရရင် နောက်တယ်ဆိုတာ မကြည်
လင်လို့ ဖြစ်ရတာ၊ ငါက မင်းတို့ ကို ကြည်လင်ပြီးသားဆိုတော့ ဘာမှ
နောက်စရာ မရှိဘူး’

သူတို့ တွေဝေသွားကြသည် ။ တိုးကျော်က မီးခြစ်ကို ‘ဆားပုလင်း’စ
တိုင်ဖြင့် ခြစ်ကာ...

‘အေးပါ... မယုံလို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ နည်းနည်းလေး ဆန်း
နေလို့ သေချာအောင် မေးကြည့်တဲ့ သဘောပါ’

‘ငါကလည်း အစတုန်းက မယုံဘူးကွ’

‘နောက်တော့...’

‘ယုံသွားတယ်ဆိုပါတော့’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ဖိုးစေက မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ မှတ်ဆိတ်ကို သပ်ချရင်း ဝင်မေးသည်။ ။

‘ပထမတော့ အဲဒီကောင်မလေးစကားကို ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပဲ နားထောင်နေခဲ့တာ၊ အပျင်းပြေသဘောမျိုးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းလည်း ကျရော အဲဒီကောင်မလေးစကားတွေဟာ ပေါ့ပေါ့တန်တန် မဟုတ်တော့ဘဲ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် စိစဉ်ပြီးမှ ပြောနေတာပဲလို့ ခံစားလာရတယ်၊ သူ့ကိုလည်း ယုံကြည်လာတယ်၊ ပြီးတော့ ငါကလည်း ခပ်ဆန်းဆန်းလေးတွေကို စိတ်ဝင်စားတော့ ဒီကိစ္စကို တော်တော်လေးစိတ်ဝင်စားသွားတယ်’

‘ငါတို့ ကို အရူးလုပ်ချင်လို့ ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

‘ငါတော့ အဲဒီလို မထင်ဘူး၊ အကယ်၍ များ အဲဒီလိုဖြစ်လာခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် အဲဒီကောင်မလေးကို ချီးကျူးရမှာ ပဲကွ’

‘ဘာဖြစ်လို့ ...’

‘ကြံဖန်ပြီး အရူးလုပ်လို့ လေ’

ဉာဏ်လင်းတို့ သုံးယောက်သား ခေါင်းကုတ်မိကြသည်။ ။ သို့သော် စိတ်ရှုပ်သွားသည့် ပုံစံမဟုတ်ဘဲ တွေးဆဆနှင့် ခေါင်းကုတ်သည့်အသွင် ပေါ်နေသည်။ ။

တိုးကျော်က...

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ... အဲဒီကောင်မလေးက ငါတို့ အသိထဲကလားဆိုတာကိုတော့ စုံစမ်းရမယ်’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး... ငါတို့ အသိထဲကဆိုရင် သူ့အသံကို ငါသိရမှာ ပေါ့’

တိုးကျော်က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး...

‘မဟုတ်ဘူး လေ... ငါဆိုလိုတာက ငါတို့ အသိထဲက တစ်ယောက်
ယောက်များ ငါတို့ မသိတဲ့ သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ နောက်သလားလို့
ပြောတာပါ’

‘မင်းတော်တယ်’ဟူသော မျက်နှာပေးဖြင့် ဖိုးစေ ခေါင်းညိတ်ပြီး
‘တိုးကျော်’ကို ကြည့်သည်။ ။

ဉာဏ်လင်းကလည်း သူသိချင်တာကို ဝင်မေးပြန်သည်။ ။

‘အင်း... မင်းပြောသလိုပဲ မှန်တယ်ထားပါတော့၊ ခက်တာကေ
ကျောင်းပြီးသွားပြီဆိုတော့ ဘယ်လိုစုံစမ်းတော့မလဲ’

‘ဖုန်းဆက်ကြည့်မယ်လေ’

‘ဟ... ဒီကောင်နဲ့ သိတဲ့ လူတွေက နည်းတာမှ မဟုတ်တာ’

‘မင်းကိုက ဒုံးဝေးတာ၊ ကျောင်းမှာ ဒီကောင့်ဖုန်းနံပါတ် သိတဲ့ လူ ဘ
ယ်နှစ်ယောက်ရှိလို့ လဲ’

ဉာဏ်လင်း ငိုငံသွားသည်။ ။ ခဏကြာမှ ...

‘ထူးမယ်မထင်ပါဘူးကွာ’

ဟု ဆိုသည်။ ။

‘ပြောပါဦး... ဘာဖြစ်လို့ မထူးရမှာ လဲ’

‘သူတို့ က မင်းကို ငါတို့ လုပ်ပါတယ်ဟယ်လို့ ... ပြောပါ့မလားကွ’

‘ဟ... ဒါကတော့ အစ်အောက်ကြည့်ရမှာ ပေါ့’

လင်းကိုက ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲ သူတို့ ပြောတာသာ နားထောင်နေ
လိုက်သည်။ ။ တိုးကျော်က လင်းကို,ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး...

‘ဘယ်လိုလဲ... လုပ်မလား လင်းကို’

‘ဟင့်အင်း’

‘အင်... မင်းကလဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ တစ်အချက်ပြောရရင် ဒီပြိုင်ပွဲကို ငါစိတ်ဝင်စားနေတယ်’

‘ငါတို့ လည်း စိတ်ဝင်စားတာပဲ’

‘နှစ်အချက် ငါတို့ က အဲဒီကောင်မလေးကို လိုက်ရှာရမှာ ဆိုတော့ ကြိုတင်မသိတာဘဲ ကောင်းပါတယ်၊ စိတ်လှုပ်ရှားရတာပေါ့’

‘ဒါဆို... မင်းက ဘာမှ မစုံစမ်းဘဲ ယုံလိုက်တော့မယ်ပေါ့’

‘ယုံတာကတော့ အစောကြီးကတည်းက ယုံတာပါ၊ မင်းတို့ ပဲ စဉ်းစားကြည့်... အခု ကိစ္စက နည်းနည်းတော့ ယုံရခက်တဲ့ ကိစ္စကြီး ဖြစ်နေတယ်’

‘အင်း’

‘ဒါပေမဲ့... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ သူ့ကိုရှာချင်တယ်’

သူတို့ ငြိမ်သွားသည် ။ အားလုံးရဲ့ မျက်နှာကို လင်းကိုတစ်ချက် ဝေကြည့်လိုက်သည် ။ အကြည့်တွေက စားပွဲပေါ်မှာ စုပြုံနေကြသည် ။ ငေးငိုင်သွားပုံရသည် ။ ထို့ကြောင့်...

‘ဒီကိစ္စကို မင်းတို့ စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုရင်လည်း ရပါတယ်’

ထိုအခါမှ သုံးယောက်သား အလန့်တကြား ဖြစ်သွားပြီး...

‘ဟ... စိတ်ဝင်စားတာပေါ့ကွ၊ ငါတို့ လည်း ပါမှာ ပေါ့’

‘ဒါဆို... ပြီးရော’

သူတို့ အားလုံး လက်ဝါးချင်း ရိုက်လိုက်သည် ။
